

Радуловъ високо се засмѣ слѣдъ него.

— За какво погребение говоришъ и ти — обърна се той къмъ Тачката. — Чакай, човѣкътъ е живъ, не е умрѣлъ още.

— Нищо отъ туй даскале, — отвърна Тачката и лукаво подмигна. — Ний сме добри хора. Отрано искаме да се погрижимъ за всичко.

— Избѣга чернокапецътъ — заговори Радуловъ. — Не го сдържа. Лъжци и лицемеръ! Такива сж тѣ всичкитѣ. Дружества основаватъ, говорятъ все за добро, за справедливостъ, за човѣщина. А ето имъ дѣлата. Окото имъ все въ чуждото. Вълчанъ Дуковъ и човѣщина! Икона подарява, вѣнци подарява, а на човѣка и ризата отъ гърба му ще вземе. Попътъ — и той такъвъ. „Всѣко подаяние е приятно на Бога“. На кой Богъ? Какъвъ Богъ зачитатъ тѣ? Че тоя сжщия Богъ, на когото ужъ служатъ, тѣ го разпѣватъ всѣки день на кръсть!

Радуловъ искрено се вълнуваше. Мжчно му бѣше и за Гроздана. Той взе столъ и седна при него.

— Че какъ стана всичко това, Гроздане? — запита го той. — Я разкажи!

Грозданъ нетърпѣливо и нервно махна съ ржка:

— Остави, даскале! Остави. Другъ пжтъ ще ти разкажа.

Той бѣше сложилъ ржцѣ върху масата и замислено гледаше прѣдъ себе си. Въ кръчмата влизаха единъ слѣдъ други селяни. Отъ пръвъ погледъ още тѣ разбираха какво има и плахо поглеждаха Гроздана. Едни постояваха много малко и си излизаха. Тѣ добръ познаваха Гроздана и се бояха, че гнѣвътъ му съвсѣмъ неочаквано може да се излѣе върху тѣхъ. Други пкъ, по-рѣшителни и по-любопитни, оставаха, сѣдаха настрана и съ най-равнодушенъ тонъ почваха да говорятъ за врѣмето и за горещинитѣ. „Ако дойде Вълчанъ“, мислѣха си въ сжщото врѣме тѣ, „той ще го убие“. Грозданъ